

การพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมโดยรัฐบาล

ประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรม ประชาชนในวัยทำงานประมาณร้อยละ ๘๐ มีอาชีพทางเกษตรกรรม ซึ่งอาชีพดังกล่าวต้องพึ่งพิงฟ้าอากาศเป็นส่วนใหญ่ และสินค้าเกษตรกรรมที่ผลิตได้มีประมาณร้อยละ ๘๐ ของผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้น^๑ (Gross Domestic Product or G D P) สินค้าทางเกษตรกรรมส่วนใหญ่จะผลิตเพื่อใช้ในประเทศ มีสินค้าหลักเพียงไม่กี่อย่างที่ส่งออกขายต่างประเทศ แต่ประเทศไทยต้องพึ่งสินค้าอุตสาหกรรมจากต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ทำให้ดุลการค้าของไทยขาดดุลอยู่ตลอดเวลา

ถ้าเรามองดูประเทศต่าง ๆ ในยุโรปและอเมริกา จะเห็นว่า ประเทศที่เป็นมหาอำนาจและมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจมักจะเป็นประเทศที่การอุตสาหกรรมเจริญก้าวหน้า และรัฐบาลของประเทศต่าง ๆ เหล่านั้นพยายามพัฒนาอุตสาหกรรมของเขาในทุกทาง ซึ่งสินค้าทางอุตสาหกรรมเป็นสินค้าออกที่เป็นหลักใหญ่อันหนึ่ง และทำรายได้ให้แก่ประเทศต่าง ๆ มากเป็นอันดับหนึ่ง แม้แต่ประเทศญี่ปุ่นซึ่งอยู่ในทวีปเอเชีย นั้น ปัจจุบันนี้เจริญก้าวหน้าและมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจและการเมืองมากกว่าประเทศไทยหลายเท่านัก ทั้ง ๆ ที่เมื่อหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศญี่ปุ่นไม่ได้ไปกว่าประเทศไทยเลย จากความสำคัญของอุตสาหกรรม ทำให้ประเทศญี่ปุ่นส่งเสริมอุตสาหกรรมในประเทศให้เจริญก้าวหน้า และได้ยึดถือว่าอุตสาหกรรมขนาดย่อมเป็นปัจจัยสำคัญของผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้น^๒

^๑ Small Industries Service Institute. "Productivity in the Small Scale Industry Sector," Papers on Industrial Development in Thailand (1969-1971), (Bangkok: S.P. Service Centre Ltd., Part., 1971), p.22.

^๒ Loc. cit.

^๓ อุต. ทากรรม. "การประชุมเรื่องพัฒนาธุรกิจขนาดย่อมที่โตเกียว," อุตสาหกรรมสาร ปีที่ ๘ ฉบับที่ ๕ (๑ มีนาคม ๒๕๐๘), หน้า ๒๘.

รัฐบาลไทยได้เล็งเห็นความสำคัญของอุตสาหกรรม จึงได้มุ่งพัฒนาอุตสาหกรรมของ ประเทศ โดยมุ่งส่งเสริมให้เอกชนทั้งภายในและภายนอกประเทศลงทุนประกอบอุตสาหกรรมใน ประเทศไทยให้มากขึ้น เพื่อความมั่นคงในทางเศรษฐกิจ

ในระยะแรกของแผนพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๑๐-๒๕๑๔) นั้น รัฐบาลมีวัตถุประสงค์ที่จะ เร่งรัดพัฒนาอุตสาหกรรมให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้นเป็นลำดับ หลังจากประสบความสำเร็จในการปฏิบัติตามแผนพัฒนาการ เศรษฐกิจแห่งชาติ ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๐๔-๒๕๐๘) มาแล้ว โดยที่ในระยะ ๓ ปีแรกของแผนพัฒนาฉบับที่หนึ่งนั้น "มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม อุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ ๘ ต่อปี และเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ ๑๒.๖ ต่อปีในระยะ ๓ ปี หลัง"^๔

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ในการ เร่งรัดพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น รัฐบาลมีวัตถุประสงค์ ๒ ประการคือ

๑. พิจารณาโครงสร้างทางเศรษฐกิจ ของอุตสาหกรรมให้เหมาะสมกับการ เพิ่มขึ้นของ ประชากร
๒. ส่งเสริมให้มีการใช้วัตถุดิบและทรัพยากรภายในประเทศ เพิ่มขึ้น

ดังนั้น เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว รัฐบาลมีนโยบายและแนวทางพัฒนา อุตสาหกรรมดังต่อไปนี้^๕

^๔ สำนักงานสภาพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคม. แผนพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติ ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๑๐-๒๕๑๔, (พระนคร โรงพิมพ์สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี, ๒๕๑๐), หน้า ๑๕๗.

^๕ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๕๘.

(๑) ส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรมให้มากยิ่งขึ้น โดยปฏิบัติตามนโยบาย และส่งเสริมตามวิธีการที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม ทั้งจะจัดมาตรการอื่นที่ช่วยให้การลงทุนเป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจของประเทศและประชาชนส่วนรวมให้มากที่สุด สำหรับอุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบและแรงงานในประเทศและที่คนไทยมีส่วนร่วมทุนนั้น จะได้พิจารณาช่วยเหลือเป็นพิเศษ

(๒) รัฐจะไม่ประกอบกิจการอุตสาหกรรมขึ้นใหม่ในรูปรัฐวิสาหกิจ ซึ่งจะเป็นการแข่งขันกับเอกชน เว้นแต่กิจการอันเกี่ยวกับสาธารณูปโภค สวัสดิภาพของประชาชน หรือเพื่อความมั่นคงของประเทศเท่านั้น สำหรับอุตสาหกรรมที่รัฐดำเนินการอยู่ในขณะนี้ จะได้วางหลักเกณฑ์พิจารณาให้เป็นที่แน่นอนว่าจะคงรักษาไว้ หรือจำหน่ายจ่ายโอนให้เอกชนรับไปดำเนินการต่อไป โดยพิจารณาตามความเหมาะสมเป็นราย ๆ ไป

(๓) ส่งเสริมให้เอกชนที่ประกอบการอุตสาหกรรมแข่งขันกันโดยเสรีภายในขอบเขตที่สมควร และป้องกันการผูกขาดอันจะเป็นผลเสียแก่เศรษฐกิจของชาติส่วนรวม ทั้งนี้ จะทำการศึกษาและวิจัยข้อเท็จจริงต่าง ๆ ว่า อุตสาหกรรมใดมีช่องทางที่จะขยายตัวได้ในอนาคต เพื่อเผยแพร่และชักจูงให้เอกชนลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมนั้น ๆ มากขึ้น

(๔) ให้ความช่วยเหลือแนะนำในด้านวิชาการ การฝึกอบรมการเงินและการตลาด แก่อุตสาหกรรมเป็นส่วนรวม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสนับสนุนช่วยเหลืออุตสาหกรรมขนาดย่อมและอุตสาหกรรมครอบครัวให้เจริญก้าวหน้าและขยายตัวรวดเร็วยิ่งขึ้น

(๕) ทำการสำรวจและพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติของประเทศให้เป็นประโยชน์แก่การพัฒนาอุตสาหกรรมให้มากที่สุด โดยจะเร่งให้มีการสำรวจวัตถุดิบที่เป็นประโยชน์ต่อการอุตสาหกรรมให้มากขึ้น เช่น วัตถุดิบเพื่ออุตสาหกรรมกระดาษ น้ำตาล ทอผ้า เคมี และเครื่องปั้นดินเผา เป็นต้น

(๖) จัดให้มีการศึกษาและค้นคว้าในทางวิทยาศาสตร์ เพื่อประโยชน์แก่อุตสาหกรรมให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โดยจะให้การสนับสนุนแก่สถาบันของเอกชนและหน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการนี้ รวมทั้งการกำหนดมาตรฐานสินค้าอุตสาหกรรม และทดสอบคุณภาพ

ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่ผลิตได้ในประเทศและที่สั่งมาจากต่างประเทศ ให้มีมาตรฐานเพื่อประโยชน์
ของผู้ผลิตและผู้ใช้

(๗) ช่วยเหลือผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในด้านการจัดหาที่ดินเพื่อตั้งโรงงาน
โดยสนับสนุนให้มั่นคงอุตสาหกรรมขึ้นทั้งของรัฐและเอกชน

เมื่อรัฐบาลได้กำหนดนโยบายต่าง ๆ ในการพัฒนาเศรษฐกิจด้านอุตสาหกรรมคงได้
กล่าวแล้วข้างต้น รัฐบาลยังได้กำหนดโครงการช่วยเหลืออุตสาหกรรมขนาดต่าง ๆ ไว้ด้วย โดย
กำหนดให้บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยมีหน้าที่ในการช่วยเหลืออุตสาหกรรมขนาด
กลางและอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ส่วนอุตสาหกรรมขนาดย่อมนั้น รัฐบาลมีโครงการช่วยเหลือ
ตามที่ปรากฏในแผนพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๑๐-๒๕๑๔) ดังนี้

"โครงการ

๘.

๘.๑

๘.๒

๘.๓ อุตสาหกรรมขนาดย่อม ประมาณร้อยละ ๘๗ ของโรงงานอุตสาหกรรม
ในประเทศไทย เป็นโรงงานอุตสาหกรรมขนาดย่อม ซึ่งมีคนงานต่ำกว่า ๕๐ คน โดยเหตุที่
อุตสาหกรรมขนาดย่อมเป็นพื้นฐานในการพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ต่อไป รัฐจะให้ช่วยเหลือ
อุตสาหกรรมขนาดย่อมที่มีอยู่แล้วและที่อาจจะมีขึ้นต่อไปตามโครงการที่สำคัญดังต่อไปนี้

๑. การให้บริการแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อม โดยเหตุที่ผู้ประกอบการ
อุตสาหกรรมขนาดย่อมยังขาดความรู้ความชำนาญในด้านการผลิต การจัดการ และช่างฝีมืออยู่
เป็นอย่างมาก จะได้จัดตั้งสถาบันบริการอุตสาหกรรมขนาดย่อมภายใต้กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม
ขึ้น เพื่อให้บริการด้านการฝึกอบรม การออกแบบเครื่องจักร การผลิตเครื่องจักรตัวอย่าง และ
การฝึกอบรมด้านการจัดการและเทคนิคการผลิต ตลอดจนศึกษาเกี่ยวกับช่องทางความเจริญทาง
เศรษฐกิจของอุตสาหกรรมขนาดย่อม และส่งเสริมอุตสาหกรรมบางประเภทเป็นพิเศษ เช่น
ประเภทวิศวกรรมขนาดเบาและอุตสาหกรรมสิ่งทอ และจะได้ขยายงานการส่งเสริมให้กว้าง

ขวางไปในส่วนภูมิภาคด้วย คาดว่าจะสามารถให้บริการทางเทคนิคและวิชาการ รวมทั้งการฝึกอบรมและช่วยเหลืออุตสาหกรรมขนาดย่อมได้ปีละไม่ต่ำกว่า ๒๐๐ ราย

๒. บริการคานตลาดสำหรับสินค้าอุตสาหกรรมและหัตถกรรมไทย ตลาดจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ไทยพื้นเมืองยังคงอยู่มาก โครงการบริการคานการตลาด เช่น ส่งเสริมการจัดตั้งร้านค้าปลีก จัดห้องแสดงสินค้า ช่วยบริการคานส่งออก ให้บริการคานวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ รวมทั้งการออกแบบให้ตรงกับความต้องการของผู้ซื้อ และช่วยโฆษณาเผยแพร่ทั้งในและนอกประเทศ

๓. บริการให้เงินกู้แก่อุตสาหกรรมขนาดย่อม การขาดเงินทุนเพื่อประกอบการอุตสาหกรรมเอกชนโดยเฉพาะอุตสาหกรรมขนาดย่อมของคนไทยเป็นปัญหาสำคัญยิ่งประการหนึ่ง โครงการนี้จะขยายความช่วยเหลือคานการเงินให้แก่ผู้มีความรู้ความสามารถในการประกอบอุตสาหกรรมขนาดย่อมและขาดเงินทุน และให้ความช่วยเหลือแก่อุตสาหกรรมที่ตั้งขึ้นแล้วกลับไปปรับปรุงกิจการให้ทันสมัยและมีประสิทธิภาพ รัฐได้จัดตั้งเงินกู้เพื่อการนี้ไว้จากงบประมาณเพื่อสมทบกับธนาคารพาณิชย์ปีละ ๕ ล้านบาท สามารถให้กู้อย่างละไม่เกิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท ในอัตราดอกเบี้ยร้อยละ ๕ ต่อปี ในระยะของแผนจะสามารถให้อุตสาหกรรมขนาดย่อมกู้ได้ไม่ต่ำกว่าปีละ ๑๐ ล้านบาท และจะได้พิจารณาขยายถึงการให้เงินกู้เพื่อเช่าซื้อเครื่องจักรด้วย"

บทบาทของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม เป็นหน่วยงานในสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม มีหน้าที่ส่งเสริมให้เกิดอุตสาหกรรมส่วนเอกชนในประเทศ ส่วนอุตสาหกรรมที่มีอยู่แล้วก็ช่วยส่งเสริมให้ก้าวหน้าเจริญมั่นคงตามที่จะเป็นไปได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรมขนาดย่อมและอุตสาหกรรมในครอบครัว เพื่อประโยชน์แก่ระบบเศรษฐกิจของประเทศ และเป็นการยกระดับมาตรฐานการครองชีพของประชาชน

นอกจากนี้ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมได้จัดตั้งโรงงานนำทางขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์จะให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมอยู่แล้ว หรือผู้ที่คิดจะลงทุนจัดตั้งโรงงานอุตสาหกรรมขึ้นใหม่

ทราบถึงกรรมวิธีการผลิต เครื่องจักรกลหรือเครื่องทุ่นแรงที่ใช้ในการผลิต ตลอดจนตัวเลขสถิติ และข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้จากการปฏิบัติงานจริง ๆ สำหรับนำไปใช้ในการพิจารณาปรับปรุงงานของตน เพื่อให้สามารถทำการเพิ่มผลผลิตได้สูงขึ้น หรือประกอบการพิจารณาในการลงทุนจัดตั้งโรงงานขึ้นใหม่ให้ถูกต้องตามหลักวิชาการ นอกจากนี้ ยังจะได้ใช้โรงงานเหล่านั้นสำหรับทำการสาธิตและฝึกอบรมเพื่อให้ผู้สามารถดำเนินการโรงงานเหล่านั้นได้ในประเทศด้วย

โรงงานที่จัดตั้งขึ้นเป็นการนำทางนั้น บางโรงได้ยุบเลิกไปเนื่องจากได้ผลสมตามความมุ่งหมายแล้ว และได้ขายเครื่องจักรให้แก่เอกชนผู้ที่ต้องการจะจัดตั้งโรงงานประเภทนั้น ๆ ต่อไป

การแบ่งส่วนราชการ^๖

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมแบ่งส่วนราชการออกดังนี้

- (๑) สำนักงานเลขาธิการกรม
- (๒) กองแผนงาน
- (๓) กองบริการอุตสาหกรรม
- (๔) กองอุตสาหกรรมในครอบครัว
- (๕) กองส่งเสริมหัตถกรรมไทย
- (๖) กองอุตสาหกรรมสิ่งทอ
- (๗) กองเพิ่มผลผลิตอุตสาหกรรม
- (๘) สำนักงานชนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม
- (๙) ศูนย์เพิ่มผลผลิตแห่งประเทศไทย

^๖ กระทรวงอุตสาหกรรม. อนุสรณ์วันคล้ายวันสถาปนากกระทรวงอุตสาหกรรม,

๑. สำนักงานเลขาธิการกรม มีอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับงานบริหารส่วนกลาง รับส่งหนังสือและพัสดุครุภัณฑ์ โต้ตอบ เก็บหนังสือราชการ ติดตามประสานงานระหว่างหน่วยราชการต่าง ๆ และโรงงาน ร้านค้าในสังกัดกรม เป็นเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล ตรวจเรื่องราวที่กองต่าง ๆ เสนอมาขงกรม ทำคำสั่งและพิจารณาวางระเบียบปฏิบัติต่าง ๆ ให้รัดกุม รวบรวมและจัดทำทะเบียนประวัติข้าราชการ พนักงาน ตลอดจนลูกจ้าง และพนักงานของโรงงาน ร้านค้าในสังกัดกรม ดำเนินงานเกี่ยวกับกฎหมายและสัญญาต่าง ๆ รวมทั้งเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับกองใดโดยเฉพาะ มีหน้าที่เกี่ยวกับการเงิน การบัญชี การจัดทำงบประมาณ การเบิกจ่าย การจัดซื้อ เก็บรักษา ความคุมและ เบิกจ่ายพัสดุครุภัณฑ์ การควบคุมยานพาหนะ พนักงานขับรถ คนงาน นักการภารโรง การบำรุงรักษาสถานที่ราชการและทรัพย์สินต่าง ๆ ของกรม ดำเนินงานด้านห้องสมุด เพื่อเผยแพร่วิชาการ

สำนักงานเลขาธิการกรมแบ่งออกเป็น ๔ แผนก คือ

- ก. แผนกสารบรรณ
- ข. แผนกคลัง
- ค. แผนกห้องสมุด
- ง. แผนกการเจ้าหน้าที่

๒. กองแผนงาน มีอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับการสำรวจและวิจัยเศรษฐกิจอุตสาหกรรมทุกประเภท ทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค จัดเก็บสถิติข้อมูลต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ในการอุตสาหกรรม เพื่อชี้เป็นแนวทางในการส่งเสริมอุตสาหกรรมที่มีอยู่แล้วและแนะอุตสาหกรรมที่จะเกิดขึ้นใหม่ เผยแพร่เอกสารทางวิชาการและความก้าวหน้าต่าง ๆ ของอุตสาหกรรมเพื่อเสนอแนะให้เอกชนทำการลงทุน ศึกษาวิเคราะห์โครงการต่าง ๆ และแผนปฏิบัติงานของกองต่าง ๆ ในสังกัดกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม วิเคราะห์ผลงานของผู้เชี่ยวชาญที่ปฏิบัติงานให้ความช่วยเหลือแก่กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม เพื่อหาทางแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ และให้การปฏิบัติงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

กองแผนงานแบ่งส่วนราชการออกเป็น ๔ งาน คือ

- ก. งานธุรการ
- ข. งานสำรวจอุตสาหกรรมเพื่อกระจายไปยังภูมิภาค
- ค. งานสนเทศอุตสาหกรรม
- ง. งานวิเคราะห์แผนปฏิบัติงาน

๓. กองบริการอุตสาหกรรม มีอำนาจและหน้าที่ให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคและวิชาการ ทางด้านการผลิต และจัดการฝึกอบรมเกี่ยวกับเทคนิคการผลิตที่ทันสมัยแก่กิจการอุตสาหกรรม ให้ความช่วยเหลือในการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมและ เครื่องจักร ตัวอย่างตามความต้องการของอุตสาหกรรม รวมทั้งทดลองผลิตภัณฑ์และ เครื่องจักร ตัวอย่างดังกล่าว วิเคราะห์ปัญหาที่โรงงานอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ กำลังประสบ และประเมินผลทางเศรษฐกิจของอุตสาหกรรม ศึกษาสำรวจภาวะตลาดของผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เพื่อแนะนำช่องทางการจำหน่ายและช่องทางการเพิ่มจำนวนผลิตภัณฑ์ และให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการออกแบบพิมพ์ต่อผลิตภัณฑ์ นอกจากนี้ ยังให้ความช่วยเหลือแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมในการกู้เงินจากสำนักงานธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม

กองบริการอุตสาหกรรมแบ่งส่วนราชการออกเป็น ๗ งาน คือ

- ก. งานธุรการ
- ข. งานบริการทางเทคนิคและฝึกอบรม
- ค. งานบริการด้านเศรษฐกิจ
- ง. งานออกแบบผลิตภัณฑ์และทดสอบ
- จ. งานออกแบบพิมพ์
- ฉ. งานโรงงานปฏิบัติการ
- ช. งานบริการอุตสาหกรรมภาคเหนือ

๔. กองอุตสาหกรรมในครอบครัว มีอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบอาชีพของราษฎรในท้องถิ่นชนบทให้ใช้เวลาว่างหันมาทำการผลิตสิ่งของสำหรับใช้เอง หรือ

จำหน่ายในท้องตลาดชนบท เพื่อช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายและช่วยเพิ่มพูนรายได้ของครอบครัว โดย
 ทำการสำรวจดูทางการฝึกอบรมและส่งเสริมอุตสาหกรรมในท้องที่ชนบทต่าง ๆ ที่มีอยู่แล้วและยัง
 ไม่มี แนะนำราษฎรในชนบทนำวัตถุดิบที่มีอยู่ในท้องที่อย่างเหลือเฟือเพื่อนำมาทำการผลิตเป็นสินค้า
 สำเร็จรูปจำหน่าย ทำการคนควาและทดลองทางการค้าวิศวกรรมและขบวนการทางเคมี เพื่อนำ
 ผลการคนควาทดลองไปปรับปรุงส่งเสริมอุตสาหกรรมในครอบครัวในท้องถิ่นชนบทในคานกรรมการวิ
 ธิการผลิตให้เหมาะสมกับสภาพการผลิตเกี่ยวกับแรงงานและตลาด เพื่อช่วยลดต้นทุนการผลิตและ
 ปรับปรุงคุณภาพให้มีมาตรฐานตามความต้องการของตลาด นอกจากนี้ ยังจัดให้มีการประกวด
 ผลิตภัณท์และแข่งขันช่างฝีมืออุตสาหกรรมในครอบครัวในท้องที่ชนบท เพื่อเป็นการส่งเสริมให้
 การยกระดับมาตรฐานคานคุณภาพและแบบของผลิตภัณท์อุตสาหกรรมพื้นเมือง

กองอุตสาหกรรมในครอบครัวแบ่งส่วนราชการออกเป็น ๔ งาน คือ

- ก. งานธุรการ
- ข. งานพัฒนาเทคโนโลยี
- ค. งานวางแผนและประเมินผล
- ง. งานส่งเสริมและเผยแพร่

๕. กองส่งเสริมหัตถกรรมไทย มีอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับการพัฒนาผลิตภัณท์
 หัตถกรรมไทย ในคานการออกแบบและปรับปรุงคุณภาพให้ตรงกับความต้องการของตลาดภายใน
 ประเทศ ตลาดนักท่องเที่ยว และตลาดต่างประเทศ ศึกษาหาช่องทางเพิ่มปริมาณการส่งสินค้า
 หัตถกรรมไทยออกไปจำหน่ายในต่างประเทศให้สูงขึ้น เพื่อหาเงินตราต่างประเทศให้แก่ประเทศ
 ช่วยเหลือผู้ผลิตหัตถกรรมไทยในคานการผลิตและให้บริการส่งออกแก่ผู้ผลิตที่ไม่สามารถส่งออก
 ด้วยตนเองได้ ทำการฝึกอบรม สาขิต และ เผยแพร่วิธีการผลิตหัตถกรรมไทยที่ทันสมัย โดยมี
 วัตถุประสงค์ที่จะเพิ่มจำนวนช่างฝีมือในคานหัตถกรรมไทยเพื่อส่งออก นอกจากนี้ ยังจัดห้อง
 แสดงสินค้าหัตถกรรมไทยในรูปรัฐวิสาหกิจโดยไม่มุ่งหวังจะหากำไร เพื่อช่วยป้องกันการกดราคา
 สินค้าหัตถกรรมไทยและเป็นห้องแสดงสินค้าสำหรับผู้ที่มาจากต่างประเทศ

กองส่งเสริมหัตถกรรมไทยแบ่งส่วนราชการออกเป็น ๔ งาน คือ

- ก. งานธุรการ
- ข. งานพัฒนาผลิตภัณฑ์หัตถกรรม
- ค. งานส่งเสริมสินค้าหัตถกรรมไทย
- ง. งานฝึกอบรมหัตถกรรม

สำหรับงานส่งเสริมหัตถกรรมไทยนี้ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมได้จัดตั้งหน่วยงาน
รัฐวิสาหกิจขึ้น ๒ หน่วยคือ ร้านนารายณ์ภัณฑ์ และโรงงานบางกอกเย็บสาน

๖. กองอุตสาหกรรมสิ่งทอ มีอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือ
อุตสาหกรรมสิ่งทอในด้านการฝึกอบรมช่างเทคนิคและพนักงานของโรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอใน
สาขาวิชาการต่าง ๆ ของอุตสาหกรรมสิ่งทอ ให้บริการทดสอบผลิตภัณฑ์สิ่งทอเพื่อตรวจสอบ
คุณภาพ และหามาตรการปรับปรุงกระบวนการผลิตเพื่อปรับปรุงคุณภาพ ให้บริการด้านการออก
แบบโดยนำแบบที่มีอยู่แล้วมาปรับให้เข้ากับการทอ การถัก และการพิมพ์ รวมทั้งการออกแบบใหม่
ให้เหมาะสมกับความต้องการของตลาดที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ การพัฒนาการจัดการในอุตสาหกรรม
สิ่งทอ การวิจัย และพัฒนาวิธีการปรับกระบวนการผลิตและความก้าวหน้าในต่างประเทศให้เข้า
กับสภาพการผลิตในประเทศ และการให้คำปรึกษาแนะนำแก่อุตสาหกรรมสิ่งทอ เพื่อเพิ่ม
ประสิทธิภาพการใช้เครื่องจักรและแรงงาน

กองอุตสาหกรรมสิ่งทอแบ่งส่วนราชการออกเป็น ๗ งาน คือ

- ก. งานธุรการ
- ข. งานส่งเสริมฝึกอบรม
- ค. งานทอผ้า
- ง. งานปั่นด้ายและสาวไหม
- จ. งานเคมีสิ่งทอ
- ฉ. งานทดสอบ
- ช. งานออกแบบ

๗. กองเพิ่มผลผลิตอุตสาหกรรม มีอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับการฝึกอบรมทาง
การจัดการทุกแขนงให้แก่กิจการอุตสาหกรรมขนาดใหญ่และขนาดกลาง เช่น การจัดการทั่วไป
การบริหารงานบุคคล การจัดการในการผลิต การจัดการโดยใช้หลักบัญชี การจัดการตลาด
เป็นต้น จัดบริการให้คำปรึกษาแนะนำทางการบริหาร การจัดการบัญชี และการจัดสำนักงาน
การตลาด การผลิตและบำรุงรักษา ช่วยเหลืออุตสาหกรรมขนาดใหญ่และขนาดกลางที่ไม่ได้รับ
การส่งเสริมในการขออนุญาตนำผู้เชี่ยวชาญ ช่างผู้เชี่ยวชาญการชาวต่างประเทศให้เข้ามาใน
ประเทศเพื่อปรับปรุงกรรมวิธีการผลิตและเพิ่มผลผลิตในกิจการอุตสาหกรรม ทำหน้าที่ประสาน
งานกับองค์การเพิ่มผลผลิตแห่งเอเชีย และทำหน้าที่ติดต่อกับคณะกรรมการค่าเงินงานให้ความ
ร่วมมือทางการจัดการระหว่างประเทศ

กองเพิ่มผลผลิตอุตสาหกรรม แบ่งส่วนราชการออกเป็น ๓ งาน คือ

- ก. งานธุรการและสารนิเทศ
- ข. งานฝึกอบรม
- ค. งานบริการปรึกษาและแนะนำ

๘. สำนักงานชกกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม ทำหน้าที่เป็นหน่วยบริหารงานตาม
นโยบายของคณะกรรมการพิจารณาเงินกู้เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อม ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้
แต่งตั้งขึ้นสำหรับการพิจารณาวินิจฉัยใหญ่ประกอบอุตสาหกรรมขนาดย่อมใหญ่เงินไปลงทุนจัดตั้ง
หรือขยายกิจการ ซึ่งรายละเอียดจะได้อธิบายต่อไปในบทที่ ๔

๙. ศูนย์เพิ่มผลผลิตแห่งประเทศไทย เป็นสถาบันให้การฝึกอบรมทางการ
จัดการแขนงต่าง ๆ แก่เจ้าหน้าที่ทุกระดับชั้นจากหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ และธุรกิจเอกชน
และให้บริการปรึกษาแนะนำทางการจัดการแก่อุตสาหกรรมและธุรกิจต่าง ๆ

ศูนย์เพิ่มผลผลิตแห่งประเทศไทย ได้รับการจัดตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๕ โดยองค์การ
สหประชาชาติให้ความช่วยเหลือด้านวิชาการเป็นเวลา ๕ ปี ต่อจากนั้น ศูนย์ฯ ได้ขยายงานออก
ไปทางด้านการให้บริการปรึกษาแนะนำ และได้รับความช่วยเหลือจากองค์การสหประชาชาติ
ต่อไปอีก ๓ ปี ความช่วยเหลือจากองค์การสหประชาชาติมาสิ้นสุดลงใน พ.ศ. ๒๕๑๒

ต่อนั้นเจ้าหน้าที่ชาวไทยก็ได้ดำเนินงานมาเองโดยตลอด

การดำเนินงานของศูนย์ประกอบด้วยบริการทางการจัดการ ซึ่งแบ่งออกเป็นแขนงใหญ่ ๆ ๕ แขนง คือ การจัดการในการผลิต การจัดการตลาด การจัดการทั่วไป การจัดการโดยใช้หลักบัญชี และการจัดการด้านบุคคลากร บริการให้คำปรึกษาแนะนำในด้านการศึกษา จัดตั้งโรงงานอุตสาหกรรมประเภทที่รัฐบาลกำลังส่งเสริมมีความมุ่งหมายที่จะช่วยเหลือให้อุตสาหกรรมและธุรกิจต่าง ๆ ของรัฐและเอกชนปรับปรุงสมรรถภาพของการปฏิบัติงานและแก้ปัญหาต่าง ๆ ทางด้านการจัดการ นอกจากนี้ ศูนย์ยังมีบริการสาธิตอันประกอบด้วยการให้ธุรกิจที่สนใจเยี่ยมเอกสารและใส่ทัศนูปกรณ์ทางการจัดการและการเพิ่มผลผลิต การเผยแพร่บทความวิชาการทางวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย และวารสารรายเดือนทางวิชาการซึ่งพิมพ์เผยแพร่แก่ผู้สนใจทั่วไป เป็นตัวแทนประสานงานขององค์การระหว่างประเทศ ๒ องค์การ คือ องค์การเพิ่มผลผลิตแห่งเอเชีย และคณะกรรมการดำเนินงานให้ความร่วมมือทางการจัดการระหว่างประเทศในการให้บริการด้านผู้เชี่ยวชาญแก่ธุรกิจในประเทศที่ประสบปัญหาทางเทคนิค และจัดการฝึกอบรม ศึกษาดูงานและประชุมสัมมนาแก่วิสาหกิจ เอกชน และหน่วยราชการในประเทศ

แผนพัฒนาส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อม

เนื่องจากเป็นที่ปรากฏชัดว่า อุตสาหกรรมขนาดย่อมมีบทบาทที่สำคัญมากสำหรับการเศรษฐกิจของประเทศ และยังคงต้องการความช่วยเหลือส่งเสริมจากรัฐบาลอีกหลายประการด้วยกัน ดังนั้น หลังจากเมื่อมีการปฏิวัติเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๐๑ และคณะปฏิวัติได้ประกาศนโยบายเกี่ยวกับการพัฒนาส่งเสริมอุตสาหกรรมไว้แล้ว กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมจึงได้วางหลักการที่จะให้ความช่วยเหลือแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อม รวมทั้งอุตสาหกรรมในครอบครัว และอุตสาหกรรมหัตถกรรมไว้ ๔ ประการ คือ

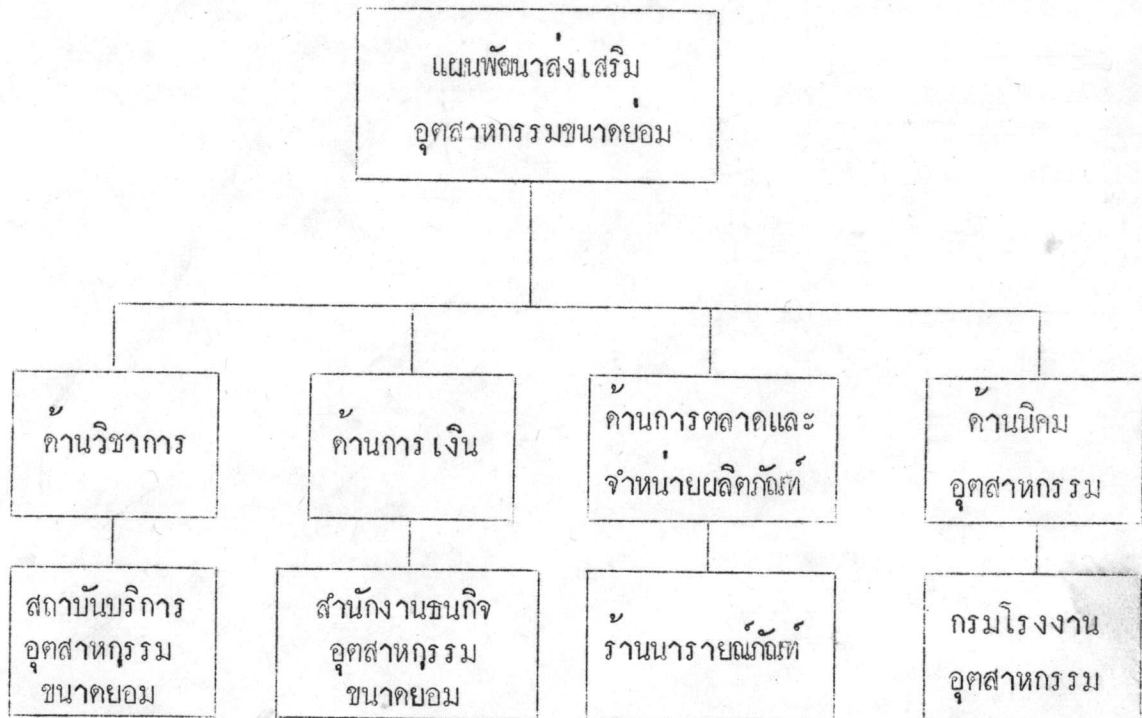
- (๑) ให้ความช่วยเหลือในด้านวิชาการ
- (๒) ให้ความช่วยเหลือในด้านการเงิน
- (๓) ให้ความช่วยเหลือในด้านตลาดและการจำหน่ายผลิตภัณฑ์

(๘) ให้ความช่วยเหลือในด้านการจัดหาที่ตั้งโรงงานอันเหมาะสมและมีบริการความสะดวกพร้อมเพียง

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับความช่วยเหลือดังกล่าวข้างต้น แสดงตามแผนภาพที่ ๑ ดังนี้

แผนภาพที่ ๑

หน่วยงานที่รัฐบาลตั้งขึ้นเพื่อให้ความช่วยเหลือต่าง ๆ

หลักการที่จะให้ความช่วยเหลือแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมดังกล่าวข้างต้น ได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงอุตสาหกรรมและรัฐบาล ดังนั้น ในแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๐๔-๒๕๐๘) และแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๑๑-๒๕๑๕) จึงได้กำหนดให้กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมจัดตั้งมาตรการต่าง ๆ เพื่อให้

ความช่วยเหลือแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมตามหลักการทั้ง ๔ ประการนั้น ในปัจจุบันนี้ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมได้ดำเนินการไปแล้ว ดังนี้

๑. การให้ความช่วยเหลือในด้านวิชาการ

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมได้จัดตั้งสถาบันบริการอุตสาหกรรมขนาดย่อม (Small Industries Service Institute) ซึ่งเรียกย่อ ๆ ว่า SISI ขึ้น เป็นหน่วยราชการในสังกัดกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม จัดตั้งขึ้นมาด้วยความร่วมมือและความช่วยเหลือทางเทคนิคเครื่องจักรและอุปกรณ์จากกองทุนพิเศษสหประชาชาติ (United Nations Special Fund) และคานาผู้เชี่ยวชาญจากองค์การกรรมกรระหว่างประเทศ (International Labour Organization or ILO)

การจัดตั้งสถาบันบริการอุตสาหกรรมขนาดย่อม เริ่มขึ้นจากข้อเสนอแนะของ Mr. Stig Jarlind ผู้เชี่ยวชาญการวางแผนพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อม ซึ่งมาประจำอยู่ที่กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๘๘-๒๔๙๒

ต้นเดือนธันวาคม ๒๕๐๔ Mr. John S. Fox ผู้อำนวยการประจำภาคพื้นเอเชียแห่งสำนักงานองค์การกรรมกรระหว่างประเทศ ได้พบปะสนทนากับเจ้าหน้าที่ของกระทรวงอุตสาหกรรมอย่างไม่เป็นทางการ และเสนอว่า หากกระทรวงอุตสาหกรรมสนใจจะจัดตั้งสถาบันบริการอุตสาหกรรมขนาดย่อม สำนักงานองค์การกรรมกรระหว่างประเทศก็ยินดีที่จะช่วยเหลือกระทรวงอุตสาหกรรมได้พิจารณาเห็นความสำคัญของอุตสาหกรรมขนาดย่อม จึงได้ติดต่อขอความช่วยเหลือจากองค์การกรรมกรระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นสำนักงานที่เคยให้ความช่วยเหลือในการจัดตั้งสถาบันประเภทนี้แก่ประเทศที่กำลังพัฒนาในเอเชียและแอฟริกามาแล้วหลายประเทศ

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ องค์การกรรมกรระหว่างประเทศได้ส่ง Mr. Jang Bir Singh ผู้เชี่ยวชาญทางพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อม มาศึกษาประเภทของอุตสาหกรรมขนาดย่อม และได้ช่วยร่างการขอความช่วยเหลือจากกองทุนพิเศษสหประชาชาติ พร้อมทั้งร่วมกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายไทย เตรียมเจ้าหน้าที่ของสถาบันบริการอุตสาหกรรมขนาดย่อม และกองทุนพิเศษสหประชาชาติก็ได้ส่ง Mr. A. B. Harland มาวิเคราะห์โครงการจัดตั้งสถาบันบริการอุตสาหกรรมขนาดย่อมใน

ปีต่อมา

เดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๐๕ คณะมนตรีประศาสน์ กองทุนพิเศษสหประชาชาติ ได้ลงมติให้ความช่วยเหลือประเทศไทยในการจัดตั้งสถาบันบริการอุตสาหกรรมขนาดย่อม และได้ลงนามในแผนดำเนินงานของสถาบันบริการอุตสาหกรรมขนาดย่อม เมื่อ ๒๗ มีนาคม ๒๕๐๕ โดยมี พลเอก พลอากาศโท มณี มหาสันตนะ เวชยันตวังสถัญญ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม เป็นผู้ลงนามแทนรัฐบาลไทย Mr. Peter Aylen เป็นผู้ลงนามแทนกองทุนพิเศษสหประชาชาติ และ Mr. Rodriguez Macias เป็นผู้ลงนามแทนองค์การกรรมกรระหว่างประเทศ ในโครงการ กำหนดให้กองทุนพิเศษสหประชาชาติให้ความช่วยเหลือในด้านการเงินจำนวน ๑๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท รัฐบาลไทยออกสมทบอีก ๒๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท องค์การกรรมกรระหว่างประเทศรับค่าดำเนินงานในด้านการจัดตั้งผู้เชี่ยวชาญมาช่วยเหลือให้คำแนะนำทางวิชาการและฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ฝ่ายไทย ตลอดจนจัดส่งเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ทันสมัยมาให้

ปัจจุบัน สถาบันบริการอุตสาหกรรมขนาดย่อมตั้งอยู่ในซอยกล้วยน้ำไท กรุงเทพมหานคร

๒. การให้ความช่วยเหลือในด้านการเงิน

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมได้จัดตั้งสำนักงานธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม (Small Industries Finance Office or SIFO) ขึ้นดำเนินงานตามโครงการ เงินกู้เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อม ซึ่งได้รับความเห็นชอบจากสภาพัฒนาการ เศรษฐกิจแห่งชาติ และคณะรัฐมนตรีได้อนุมัติแล้วในปีงบประมาณ ๒๕๐๗ ตั้งแต่วันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๐๗ เป็นต้นมา

โครงการ เงินกู้เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อมนี้ มีวัตถุประสงค์ที่จะให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม ทั้งที่ดำเนินการอยู่แล้วและที่จะเริ่มลงทุนจัดตั้งโรงงานขึ้นใหม่ โดยจะให้เงินไปจัดตั้งหรือปรับปรุงหรือขยายกิจการให้ทันสมัย เพื่อจะได้เพิ่มผลผลิตและปรับปรุงคุณภาพของสินค้าให้ดีขึ้น โครงการ เงินกู้เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อมดังกล่าว เป็นโครงการที่ปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างกระทรวงการคลัง กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม และธนาคารกรุงไทย จำกัด โดยฝ่ายกระทรวงการคลังทำหน้าที่ควบคุมการเบิกจ่ายเงินตามงบประมาณ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมทำหน้าที่ควบคุมการบริหารงานของ

สำนักงานเงินกู้เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อม (สำนักงานธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม) ซึ่งทำหน้าที่วิเคราะห์ข้อร้องและโครงการขอเงินตามหลักวิชาการ เพื่อประกอบการวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาเงินกู้เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อมว่าจะให้เงินไปได้เพียงใดหรือไม่ และติดตามผลงานของผู้ที่ได้รับอนุมัติให้เงินไปแล้ว ส่วนฝ่ายธนาคารกรุงไทย จำกัด ทำหน้าที่เกี่ยวกับการประเมินราคาหลักทรัพย์ค้ำประกัน รวมทั้งการ เบิกจ่ายและ เรียกเก็บต้นเงินกับดอกเบี้ยเงินกู้ด้วย สำหรับการวินิจฉัยชี้ขาดให้เงินอยู่ในดุลยพินิจของคณะกรรมการพิจารณาเงินกู้เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อม ซึ่งคณะกรรมการเป็นผู้แต่งตั้งขึ้น

ต่อมาในเดือนมกราคม ๒๕๑๒ สภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ ได้อนุมัติให้เปลี่ยนชื่อโครงการเงินกู้เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อม เป็นโครงการธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม (หนังสือสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ ที่ สร. ๑๔๑๒/๔๓๑ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๑๒) ซึ่งคณะกรรมการก็เห็นชอบด้วย ดังนั้น "สำนักงานเงินกู้เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อม" จึงเปลี่ยนชื่อเป็น "สำนักงานธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม" ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๑๒

ปัจจุบัน สำนักงานธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม ตั้งอยู่ที่เลขที่ ๑๖ อาคาร ๖ ถนนราชดำเนินกลาง กรุงเทพมหานคร

๓. การให้ความช่วยเหลือในด้านการตลาดและการจำหน่ายผลิตภัณฑ์

ได้มีการจัดตั้งร้านไทยอุตสาหกรรมขึ้น เพื่อส่งเสริมช่วยเหลือผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมไทย โดยช่วยหาตลาดจำหน่าย ทำหน้าที่เป็นแหล่งกลางรับซื้อและรับฝากผลิตภัณฑ์สินค้าอุตสาหกรรมไทย และทำการติดต่อกับบรรดาพ่อค้าต่างประเทศ กับพิจารณาหาทางช่วยเหลือและส่งเสริมอุตสาหกรรมไทยให้กว้างขวางออกไปอีก

ปัจจุบัน ร้านไทยอุตสาหกรรมเป็นที่รู้จักและสนใจของบรรดาพ่อค้าต่างประเทศ ซึ่งจะเห็นได้จากการติดต่อสอบถามจากต่างประเทศถึงผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมไทยประเภทต่าง ๆ มากมายด้วยกัน

ร้านค้าของร้านไทยอุตสาหกรรมคือ "ร้านนารายณ์ภัณฑ์" เป็นที่รู้จักแพร่หลายในบรรดาชาวไทยและต่างประเทศว่าเป็นศูนย์กลางสำหรับสินค้าประเภทหัตถกรรมพื้นเมืองของไทย และ

ได้เปิดบริการขายส่งสินค้าเหล่านี้ออกไปยังต่างประเทศด้วย

นอกจากการรับซื้อและจำหน่ายสินค้าพื้นเมืองแล้ว ร้านไทยอุตสาหกรรม (ร้านนารายณ์ภัณฑ์) ยังทำหน้าที่ช่วยเหลือผู้ประกอบการอุตสาหกรรมประเภทอุตสาหกรรมในครอบครัวและหัตถกรรมในด้านการจัดหาเครื่องจักร เครื่องทุนแรง หรือเครื่องมือเครื่องใช้แบบทันสมัยด้วย โดยการให้เช่าซื้อ แต่เนื่องจากวงเงินที่จะช่วยเหลือมีอยู่จำกัด บริการประเภทนี้จึงทำได้เพียงไม่กี่รายเท่านั้น

นอกจากนี้ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมยังได้จัดตั้งศูนย์ออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (Industrial Product Design Centre) ขึ้น เพื่อที่จะช่วยปรับปรุงรูปร่างผลิตภัณฑ์หรือหีบห่อผลิตภัณฑ์ให้มีลักษณะอันสามารถดึงดูดใจผู้บริโภคด้วย ศูนย์ออกแบบผลิตภัณฑ์ตั้งขึ้นครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ให้บริการในด้านต่าง ๆ คือ ออกแบบผลิตภัณฑ์ ออกแบบหีบห่อผลิตภัณฑ์ ออกแบบเครื่องหมายการค้า และออกแบบแคตตาล็อกต่าง ๆ

๔. การให้ความช่วยเหลือในด้านการจัดหาที่ตั้งโรงงานอันเหมาะสม

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมได้วางโครงการจะจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมสำหรับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมขึ้น แต่ในการนี้จะต้องจัดให้มีการสำรวจความเหมาะสมให้เรียบร้อยเสียก่อน โดยจะได้ขอความร่วมมือจากองค์การระหว่างประเทศให้ส่งผู้เชี่ยวชาญมาช่วยดำเนินการด้วย

การจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมขึ้นก็เพื่อให้ผู้ประกอบการขนาดย่อมสามารถซื้อที่ดินในราคาที่พอสมควร และมีเครื่องอำนวยความสะดวกพร้อม ซึ่งรัฐบาลดำริจะจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมรอบ ๆ กรุงเทพมหานคร และรอบเมืองสำคัญอื่น ๆ

ในขณะนี้ กรมโรงงานอุตสาหกรรมเป็นผู้รับหน้าที่ในการจัดการ เกี่ยวกับนิคมอุตสาหกรรม แทนกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

บทบาทของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม

นโยบายของรัฐบาลในการส่งเสริมการลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมนั้น เพื่อเร่งรัดการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ การลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมนับเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า อุตสาหกรรมจะพัฒนาขึ้นได้ก็โดยการขยายตัวของเอกชนกับการสนับสนุนของรัฐบาล ดังนั้น เมื่อรัฐบาลเริ่มใช้แผนพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติก็ได้พยายามหาทางส่งเสริมให้เอกชนทั้งภายในและจากต่างประเทศมาลงทุนมากขึ้น โดยการให้หลักประกันและสิทธิพิเศษต่าง ๆ หลายประการ เพราะรัฐบาลเล็งเห็นว่าการลงทุนจะช่วยให้ประชาชนมีงานทำเพิ่มขึ้น ทั้งจะช่วยยกมาตรฐานการครองชีพของประชาชนให้สูงขึ้นอีกด้วย

กิจการอุตสาหกรรมได้รับการส่งเสริมจากรัฐบาล โดยรัฐบาลได้ออกกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมการลงทุนในกิจการอุตสาหกรรม ซึ่งกำหนดสิทธิและประโยชน์ต่าง ๆ แก่อุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมดังกล่าว ดังได้กำหนดไว้ในแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๑๐-๒๕๑๔) ดังนี้

"... พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนได้ให้สิทธิและประโยชน์แก่ผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนเป็นพิเศษในด้านภาษีที่ดิน ยกเว้นภาษีอากรขาเข้า ภาษีการค้า ภาษีเงินได้ การนำเข้าและนำออกซึ่งเงินตราต่างประเทศ การนำเข้าซึ่งช่างฝีมือและผู้เชี่ยวชาญ และการส่งผลิตภัณฑ์ไปจำหน่ายยังต่างประเทศ นอกจากนี้ผู้ได้รับการส่งเสริมยังได้รับหลักประกันจากรัฐคือรัฐจะไม่ประกอบกิจการอุตสาหกรรมชนิดใหม่แข่งขันกับกิจการอุตสาหกรรมของผู้ที่ได้รับการส่งเสริม และรัฐจะไม่โอนกิจการอุตสาหกรรมของเอกชนมาเป็นของรัฐ รวมทั้งอาจได้รับสิทธิและประโยชน์พิเศษในการควบคุมสินค้านำเข้าประเภทเดียวกันสำหรับผลิตภัณฑ์บางชนิดภายในกำหนดเวลาที่เห็นสมควร ..."

^{๓)} สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ. แผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๑๐-๒๕๑๔), (พระนคร ๒๕๑๐), หน้า ๑๖๒.

ที่มาของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม

รัฐบาลได้จัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม (Board of Investment Office) เพื่อวางแผนและส่งเสริมให้มีการลงทุนในด้าน อุตสาหกรรมในประเทศ อันจะทำให้อุตสาหกรรมของไทยเราเจริญทัดเทียมนานาประเทศ และเป็นการชักจูงให้คนไทยมีบทบาทในการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมในประเทศมากขึ้น ซึ่งผลจากการพัฒนาอุตสาหกรรมทำให้เกิดการขยายตัวในด้านต่าง ๆ เช่น มีการนำทรัพยากรธรรมชาติ มาใช้ให้เป็นประโยชน์ มีการใช้แรงงานเพิ่มขึ้น มีการนำเทคนิควิชาการต่าง ๆ มาใช้มากขึ้น

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม มีหน้าที่ดำเนินการ ตามนโยบายของรัฐบาลเกี่ยวกับการลงทุนของเอกชน ดำเนินการชักจูงเพื่อให้มีการลงทุนใน กิจการที่สำคัญและจำเป็นแก่เศรษฐกิจและสังคมของประเทศ และให้บริการการลงทุนและปฏิบัติ งานธุรกิจอื่นเกี่ยวกับการลงทุนอื่น ๆ เช่นการศึกษาวิเคราะห์โครงการขอรับการส่งเสริม การ ขอใช้สิทธิประโยชน์ของการส่งเสริม การทำรายงานเสนอคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนฯ พิจารณาเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ของการลงทุน การเก็บรวบรวมสถิติต่าง ๆ เกี่ยวกับ โครงการที่ได้รับการส่งเสริม ตลอดจนติดตามผลของการให้การส่งเสริม เป็นต้น

กฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม

รัฐบาลเริ่มมีนโยบายในการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศไทยเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๗ โดย ตรา "พระราชบัญญัติส่งเสริมอุตสาหกรรม" ขึ้นเป็นฉบับแรก โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวง อุตสาหกรรมเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และต่อมาได้มีการแก้ไขเพิ่มเติม ๒ ครั้ง โดย ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๓๓ เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๐๑ และประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๔๙ เมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๐๒ ต่อมารัฐบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญของการลงทุนในส่วน เอกชนต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ จึงได้มีการตรา "พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเพื่อ กิจการอุตสาหกรรม" ออกมาเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๓ กฎหมายฉบับนี้ให้นายกรัฐมนตรี เป็นผู้รักษาการ ตามพระราชบัญญัติ ต่อมาได้มีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมการให้สิทธิและประโยชน์ขึ้นอีก เพื่อให้ มีการชักจูงให้มีผู้ลงทุนมากขึ้น โดยตราเป็น "พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการ

อุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๐๔" และมีการแก้ไขปรับปรุงเล็กน้อยอีก ๒ ครั้ง เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๘ และ พ.ศ. ๒๕๑๑

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๕ คณะปฏิวัติได้เล็งเห็นว่าการบริหารและการดำเนินการส่งเสริมการลงทุนเท่าที่ได้อาจไม่เหมาะสมกับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ บางประการ จึงได้ปรับปรุงกฎหมายส่งเสริมการลงทุนให้เหมาะสมกับภาวะการณ์และความต้องการของประเทศ โดยตรากฎหมายเป็น "ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๒๗ เมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๑๕" ออกใช้แทน "พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๐๔"

สาระสำคัญของประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๒๗ มีดังนี้

(๑) ขยายขอบเขตของการส่งเสริมการลงทุนให้กว้างขึ้นโดยไม่จำกัดอยู่เฉพาะในสาขาอุตสาหกรรม แต่อาจให้รวมไปถึงกิจการสาขาอื่นที่มีความสำคัญเพียงพอต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศและจำเป็นที่จะต้องเร่งให้เกิดขึ้นด้วย ทั้งนี้ไม่รวมถึงกิจการธนาคาร กิจการสถาบันการเงินและกิจการค้าตามปกติ อย่างไรก็ตาม การส่งเสริมการลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมจะยังคงยืนเป็นหลักของการส่งเสริมอยู่ต่อไป

(๒) กำหนดให้ผู้ได้รับการส่งเสริมต้องเป็นบริษัทจำกัดหรือสหกรณ์ ประเภทแรกเพื่อเตรียมแนวทางไว้ให้วางเงื่อนไขเข้าสู่การเป็น "บริษัทมหาชน" (public company) ได้ในเมื่อนโยบายของรัฐในการสร้างตลาดเงินทุน (capital market) และตลาดหุ้น (stock exchange) ได้รับความสำเร็จ ประเภทที่สอง เพื่อสนับสนุนนโยบายของรัฐในการส่งเสริมกิจการสหกรณ์ให้เป็นปึกแผ่นขึ้น

(๓) หลักประกันที่รัฐให้แก่ผู้ได้รับการส่งเสริมได้นำมารวมไว้ให้ชัดเจนในข้อเดียวกันเป็น ๔ ประการ และยังคงเดิมในสาระสำคัญ คือ รัฐจะไม่ประกอบกิจการใหม่มาแข่งขัน จะไม่โอนกิจการมาเป็นของรัฐ ให้ส่งผลิตภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์ของกิจการออกนอกประเทศได้ ให้นำส่งเงินลงทุนหรือเงินกู้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศ ผลกำไร ดอกเบี้ย เงินกู้หรือเงินที่มีสัญญาผูกพันออกนอกประเทศเป็นเงินตราต่างประเทศได้ ในประการสุดท้าย ได้เพิ่มเติมข้อความให้ชัดเจนขึ้นในกรณีที่เกิดการชำระหนี้ระยะยาวที่ยังคงค้างทำให้ธนาคารแห่งประเทศไทยต้องจำกัดการนำ

เข้าหรือส่งออกนอกประเทศ กฎหมายเดิมบังคับไว้ว่าจะคงหรือจำกัดเป็นการชั่วคราวได้ ซึ่งทำให้
 ผู้ลงทุนหรือผู้สนใจจะลงทุนดีกว่าอาจถูกงดหรือจำกัดการส่งเงินออกในปริมาณหรือระยะเวลาที่
 ทำความเสียหายแก่กิจการของเขาได้ เพื่อสร้างความมั่นใจให้มากขึ้นในกรณีนี้ จึงได้เพิ่มเติม
 ไว้ว่า สำหรับผู้ได้รับการส่งเสริมจะได้รับหลักประกันคือ หากนำเงินจากต่างประเทศมาลงทุนใน
 ประเทศไทยเกิน ๒ ปีแล้ว และมีภาวะที่รัฐจะต้องจำกัดการส่งเงินออกนอกประเทศมากขึ้น ผู้ได้
 รับการส่งเสริมก็จะส่งเงินทุนนั้นออกได้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๒๑ ต่อปี และหากกิจการมีกำไรก็จะส่ง
 ผลกำไรออกได้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๑๕ ต่อปีของเงินทุนที่ชำระแล้วที่นำมาจากต่างประเทศ ดังนั้น
 การส่งเงินตราต่างประเทศของรัฐก็ยังกระทำได้เมื่อจำเป็น แต่ก็สร้างความมั่นใจในการชัก
 จูงเงินลงทุนต่างประเทศให้ดีขึ้นด้วย

(๔) ยกเลิกการแบ่งจำพวกของกิจการเนื่องจากหมดความจำเป็นแล้ว เพราะความ
 แตกต่างระหว่างกิจการอุตสาหกรรมจำพวก ก. ข. และ ค. นั้นมีอยู่ประการเดียวคือ สิทธิและ
 ประโยชน์ที่ได้รับในการนำวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็นเข้ามาจากต่างประเทศเท่านั้น ยิ่งกว่านั้น
 นับแต่วันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๐ เป็นต้นมา กิจการทั้งจำพวก ก. และ ข. ก็ให้ถือเป็นจำพวก
 ค. ทั้งสิ้น จึงเท่ากับมีจำพวกเดียวอยู่แล้วในทางปฏิบัติ ไม่จำเป็นต้องแบ่งจำพวกให้สับสนอีกต่อไป

(๕) สิทธิและประโยชน์โดยตรงที่ผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับ มีดังนี้ คือ

ก. การอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน แต่จะต้องจำหน่ายที่ดินภายใน ๑ ปีหลังจาก
 เลิกกิจการหรือโอนกิจการ

ข. การอนุญาตให้ต่างชาติมีมือหรือผู้ชำนาญการต่างดาวเข้าประเทศ

ค. การงดเว้นการเสียอากรขาเข้าและภาษีการค้าสำหรับเครื่องจักร หากมี
 การซื้อเครื่องจักรภายในประเทศ ผู้ผลิตหรือผู้ขายจะได้อัตราภาษีการค้า

ง. สิทธิและประโยชน์ด้านภาษีเงินได้นิติบุคคล ให้คณะกรรมการส่งเสริมการ
 ลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรมมีอำนาจกำหนดระยะเวลาการยกเว้นภาษีเงินได้แก่ผู้ได้รับการ
 ส่งเสริมการลงทุน ซึ่งอาจจะ เป็นกิจการใหม่หรือลงทุนในกิจการที่ประกอบอยู่แล้ว เป็นเวลาไม่
 น้อยกว่า ๓ ปีแต่ไม่เกิน ๘ ปีนับแต่วันที่เริ่มรายได้ และให้คณะกรรมการมีอำนาจพิจารณาว่า

จะให้รายได้อีกกิจการใดได้รับการส่งเสริมแต่ไม่สมควรให้ได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนการเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลก็ให้กระทำได้นอกจากนี้ ยังได้ปรับปรุงหลักเกณฑ์การคำนวณกำไรสุทธิขึ้นใหม่ว่า รายได้นี้ให้นำมาคำนวณนั้นให้รวมถึงรายได้จากการจำหน่ายผลพลอยได้และสินค้ากิ่งสำเร็จรูปตามที่คณะกรรมการพิจารณาเห็นสมควรอีกด้วย

(๒) สิทธิและประโยชน์พิเศษ ในการสนองนโยบายของรัฐในการกระจายกิจการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสาขาอุตสาหกรรมไปยังต่างจังหวัด และในนโยบายเร่งรัดการผลิตเพื่อส่งออก กฎหมายได้เพิ่มเติมสิทธิและประโยชน์พิเศษที่ผู้ได้รับการส่งเสริมอาจได้รับเพิ่มขึ้นนอกเหนือไปจากเกณฑ์ปกติที่กล่าวถึงใน ๕ ข้อ ดังนี้

ก. การส่งเสริมการลงทุนในต่างจังหวัด คณะรัฐมนตรีจะกำหนดท้องที่ขึ้นเป็นเขตส่งเสริมการลงทุน โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา และผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในเขตส่งเสริมดังกล่าวนั้น อาจได้รับสิทธิและประโยชน์พิเศษ คือ

- การลดอากรขาเข้าและภาษีการค้าไม่เกิน ๕๐% ของอัตราปกติสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุที่นำเข้ามาจากต่างประเทศเป็นเวลาไม่เกิน ๕ ปี

- การลดภาษีการค้าสำหรับการขายผลิตภัณฑ์ของกิจการที่ได้รับการส่งเสริมไม่เกิน ๕๐% ของอัตราปกติเป็นเวลาไม่เกิน ๕ ปี

- ในการคำนวณภาษีเงินได้นิติบุคคล อนุญาตให้หักค่าขนส่ง ค่าไฟฟ้า และค่าประปา ๒ เท่าของเงินที่เสียไปในการประกอบกิจการ ตามเงื่อนไข วิธีการ และระยะเวลาที่คณะกรรมการฯ กำหนด

- นอกจากการหักค่าเสื่อมราคาตามปกติจากกำไรสุทธิประจำงวดแล้ว อนุญาตให้หักเงินที่ลงทุนไปในการติดตั้งหรือก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกได้ไม่เกิน ๒๕% ของเงินลงทุนนั้นด้วยตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการฯ กำหนด และจะเลือกหักจากปีใดหรือหลายปีก็ได้ภายในระยะ ๑๐ ปี นับแต่วันที่มียาไรได้จากการลงทุน

- ได้รับลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกำไรสุทธิ ๕๐% ของอัตราปกติอีก ๕ ปีต่อจากที่ได้รับยกเว้นไว้แล้วในเกณฑ์ปกติ

ข. การส่งเสริมการลงทุนเพื่อการส่งออก คณะกรรมการฯ จะกำหนดเงื่อนไข
วิธีการ และระยะเวลาของสิทธิและประโยชน์พิเศษซึ่งผู้ได้รับการส่งเสริมอาจได้รับเพิ่มเติม คือ

- การงดเว้นอากรขาเข้าและภาษีการค้าของวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นที่นำเข้ามาจาก
ต่างประเทศมาผลิต ผสม หรือประกอบเพื่อส่งออก

- การงดเว้นอากรขาเข้าและภาษีการค้าสำหรับของที่นำเข้ามาเพื่อส่งกลับ
ออกไป

- การงดเว้นอากรขาออกและภาษีการค้าสำหรับผลิตภัณฑ์ผลิตหรือค้าเพื่อ
ส่งออก

- หากซื้อวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็นที่ผลิตภายในประเทศ ผู้ผลิตหรือผู้ขายของนั้น
ได้รับงดเว้นการเสียภาษีการค้า

- ให้อัตราเงินได้พึงประเมินในการเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาเป็นจำนวน ๒% ของ
รายได้ที่เพิ่มขึ้นจากปีก่อนจากการส่งออกโดยไม่รวมค่าประกันภัยและค่าขนส่งนอกประเทศ

(๗) การคุ้มครอง ในการพัฒนาอุตสาหกรรมซึ่งยังคงเป็นความมุ่งหมายหลักอยู่ตาม
กฎหมายส่งเสริมการลงทุนฉบับใหม่นี้ ย่อมมีความจำเป็นอยู่เสมอที่รัฐจะต้องให้ความมั่นใจแก่
ผู้ลงทุนว่าจะได้รับความคุ้มครองให้เกิดความเป็นธรรมต่อการประกอบกิจการ เพื่อให้คงอยู่ได้
โดยมีผลประโยชน์จากกิจการนั้นในกรณีที่สมควร ดังนั้น คณะกรรมการฯ จึงอาจให้ผู้ได้รับการ
ส่งเสริมได้รับสิทธิและประโยชน์พิเศษเมื่อมีความจำเป็น คือ

ก. การห้ามนำเข้ามาในราชอาณาจักรสำหรับผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกับที่ผู้ได้รับการ
ส่งเสริมผลิตได้ในประเทศ

ข. การขึ้นอากรขาเข้าสำหรับผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกับที่ผู้ได้รับการส่งเสริมผลิตได้
ในประเทศ

ค. ในกรณีจำเป็นอาจใช้มาตรการให้การคุ้มครองอีกวิธีหนึ่งคือ คณะกรรมการฯ
โดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรีอาจเรียกเก็บค่าธรรมเนียมขาเข้าสำหรับผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกับที่ผลิต
ได้ในประเทศ แต่ไม่เกิน ๕% ของราคารวมค่าประกันภัยและค่าขนส่งนอกประเทศ โดยให้ใช้

บังคับได้ไม่เกินคราวละ ๑ ปี

จะเห็นได้ว่า อุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมจากรัฐบาลจะได้รับสิทธิและประโยชน์ต่าง ๆ หลายประการ รวมทั้งได้รับความคุ้มครองจากกฎหมายส่งเสริมการลงทุนดังกล่าวด้วย ถ้าหากว่าอุตสาหกรรมรายใดมีคุณสมบัติตามที่คณะกรรมการฯ กำหนดไว้ก็มีสิทธิจะขอรับการส่งเสริมได้ ซึ่งจากรายงานผลงานของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนที่ผ่านมา นั้น ปรากฏว่ามีอุตสาหกรรมขนาดย่อมหลายรายที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน ซึ่งประโยชน์โดยตรงที่สำคัญยิ่งประการหนึ่งของการส่งเสริมการลงทุนก็คือ การลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมก่อให้เกิดความต้องการแรงงานมากขึ้น เป็นการส่งเสริมให้คนไทยมีงานทำมากขึ้น

การส่งเสริมการลงทุนได้ให้สิทธิประโยชน์ต่าง ๆ แก่กิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนหลายประการดังได้กล่าวข้างต้น นอกจากประโยชน์ต่าง ๆ ที่จะเกิดแก่ผู้ลงทุนแล้ว การดำเนินงานตามโครงการ ของผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนยังก่อให้เกิดประโยชน์ส่วนรวมอีกหลายประการ คือ

(๑) ประโยชน์อันเกิดจากนโยบายการใช้วัตถุดิบในประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวัตถุดิบที่ได้จากผลิตผลจากการ เกษตรอันเป็นอาชีพหลักของราษฎร การกำหนดให้มีการใช้วัตถุดิบในประเทศให้มากที่สุดย่อมหมายถึงว่า ผลประโยชน์จากการจำหน่ายวัตถุดิบนั้นจะตกอยู่กับปัจจัยการผลิตในประเทศ

(๒) ประโยชน์ในด้านการช่วยใ้มีการจ้างแรงงาน ช่วยให้ประชาชนมีงานทำ

(๓) ประโยชน์ในด้านการช่วยประหยัดหรือแสวงหา เงินตราต่างประเทศเข้าประเทศ

(๔) ประโยชน์ในด้านการช่วยนำเทคนิคการผลิตและการประดิษฐ์ใหม่เข้ามาใช้ภายใน

ประเทศ

(๕) ประโยชน์ในด้านการช่วยให้ประชาชนได้ใช้สินค้าที่มีคุณภาพดีและมีราคาสมควร

(๖) ประโยชน์ในด้านการช่วยให้กิจการ ธุรกิจ หรืออุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมเจริญก้าวหน้า.